

Cảm Ứng Thiên Vượng Biên

Chuyển ngữ: Bửu Quang Tự đệ tử Như Hòa

(Bài 52)

Chánh văn 76 (tiếp theo): Vô cớ tiền tài, phi lễ phanh tể.

(Nghĩa là: Vô cớ cắt xén, không có lễ lạc mà giết hại gia súc)

(Nhạc)

Câu thứ 2 (tiếp theo): Phi lễ phanh tể.

(Nghĩa là: Không có lễ lạc mà giết hại gia súc).

Lễ Ký chép: “Thiên tử chẳng vô cớ giết trâu. Đại phu chẳng vô cớ giết dê. Kẻ sĩ chẳng vô cớ giết chó, lợn”.

Mạnh Tử nói: “Người đã bảy mươi tuổi có thể ăn thịt”. Ấy là vì thánh nhân hiếu sanh, chẳng chịu tàn sát bừa bãi sanh mạng loài vật, tức là có lúc vì tế lễ, vì đãi khách, vì [phụng dưỡng] người già, mà sẵn bắt cầm thú. [Những chuyện ấy] vốn là muôn phần bất đắc dĩ, sau đây mới làm [như vậy], chẳng phải là dạy dân chúng [giết hại loài vật] để sớm chiều cung ứng [cho chính mình] nhằm tận lực thỏa mãn lòng ham ăn tục uống mà hằng ngày làm chuyện giết mổ!

Đức Thái Thượng từ bi đã nói: “Côn trùng, thảo mộc còn chẳng thể tổn thương”. Do vì nói với người đời, chẳng thể không hạ thấp xuống một bậc, Ngài dạy hai chữ “phi lễ”

với ngụ ý “ngghiêm ngặt đặt ra khuôn phép chẳng thể vượt qua” cho mọi người. Đây chính là cái tâm bất đắc dĩ của thánh nhân.

Kinh Lăng Già dạy: “*Nếu hết thấy mọi người chẳng ăn thịt, cũng sẽ chẳng có kẻ sát hại chúng sanh*”.

Người thời nay nếu chưa thể trừ sạch thói ăn thịt, hãy tuân theo phương tiện [bỏ ăn thịt] dần dần, trừ khử cái tâm giết chóc, học theo điều răn bốn [loại thịt] không ăn của tiền nhân:

- Một là thấy giết bèn chẳng ăn;
- Hai là nghe tiếng giết chóc bèn không ăn;
- Ba là người khác vì ta mà giết bèn không ăn;
- Bốn là ta không có chuyện gì mà [kẻ khác] giết chóc [con vật] thì không ăn.

Vâng giữ bốn điều răn ấy, dầu luôn ăn thịt mà cũng chẳng phế trừ [bốn giới ấy], ngộ hầu chẳng có ý nghĩ sát hại chúng sanh. Còn như chó, trâu có công với đời, càng phải nên kiêng ăn. Phạm là như thế, sẽ có thể tránh bớt chuyện phạm lỗi “*chẳng phải do lẽ lạc*” [mà vô cớ giết hại các con vật].

Các tấm gương của những kẻ [mắc họa] vì mổ, nấu các loài chim, cá, trâu, chó, dê, lợn... sẽ được nêu đầy đủ sau đây hòng răn nhắc.

Đời Đường, Hà Trạch tánh hung bạo, ngang ngược, chỉ thích chú trọng ăn uống. Gà, chó, ngỗng, vịt, thường nuôi cả ngàn, cả trăm con để hằng ngày giết mổ, nấu nướng. Hắn chỉ có một đứa con, hết sức yêu thương. Một hôm, nấu gà, canh đang sôi sùng sục, đứa con ấy giống như vì nhặt vật gì mà nhào vào vạc. Cấp cứu thì nó đã nát bét cùng với gà rồi.

(nhạc)

Người họ Mã ở Hàng Châu bán ngỗng quay, người ta gọi hấn là Mã Lạn Đầu (馬爛頭, tức là ông Mã đầu nát như), nổi tiếng nhất. Về sau, dưới hông hấn bị ghẻ độc, thịt rửa nát tận xương, miệng luôn phát ra tiếng như ngỗng kêu, hai tay đút vào nước sôi sùng sục thì mới dễ chịu, da thịt bị tróc sạch, nghiêm nhiên trông giống như chân ngỗng.

(nhạc)

Ở Giang Bắc có một người bắn một con nhạn trống, đem giết rồi nấu. Con nhạn mái bay quần quanh nhìn, chẳng bỏ đi. [Người ấy] vừa mở nắp nồi, nó bèn lao vào, chịu nấu chín chung. Người vùng Giang Bắc xót thương, bèn chẳng ăn nhạn. [Danh sĩ] Nguyên Hảo Vấn đem chôn hai con nhạn, đặt tên nơi ấy là Nhạn Khâu (雁邱, tức là gò nhạn), người bắn nhạn liền chết.

(nhạc)

Đời Tống, một người dân ở thành phố Bà Dương tên là Giang Ất, sống bằng nghề bán cá. Ông ta đã từng mua một con rùa lớn, nặng một trăm cân, để ở trong nhà. Ban đêm, [ông ta] nghe tiếng rên rỉ hết sức bí ai, nhìn xem thì ra là [tiếng rên của] con rùa. Giang Ất tức giận, cầm gậy đập nó. Ông cụ hàng xóm khuyên Giang Ất đem thả, hấn không nghe. Hôm sau, ông cụ liền quyên tiền mọi người, muốn mua lại đúng giá trị. Giang Ất kiên quyết không chịu bán, rốt cuộc giết chết nó. Về sau, hấn mắc tội, bị tống giam, phạt trọng, vợ chồng đều chết đói.

(nhạc)

Đời Đường, Hứa Nghiễm sống bằng nghề bán cá, bỗng thân thể đỏ như lửa, đau đớn như bị nung nấu. Ông ta tự nói chỉ thấy xe bốc lửa vây quanh thân, lại còn có cả vạn con cá rửa khoét thịt ông ta. Có người khuyên ông ta hãy làm công đức. Ông ta bèn tạo hai bức tượng Quán Âm, thề đổi nghề, cả nhà chẳng dùng rượu thịt, bèn lành bệnh.

(nhạc)

Hoài Cảnh Nguyên ở Tiền Đường thích nấu ba ba. Trước hết, hắn lấy dao chặt đầu cho nó tuôn máu, nói [làm như thế] sẽ giữ được vị ngon trọn vẹn. Về sau, hắn nổi lao hạch ở cổ, thịt rữa nát, đứt đầu mà chết.

(nhạc)

Phong tục ở đất Ngô hễ ăn lươn đều thả nguyên con lươn sống vào nồi nước sôi, một lúc lâu sau, lươn mới chết. Trong niên hiệu Thiên Bảo¹, ở huyện Dương Đồ, có một người bán hàng sai con bắt lươn đem nấu. Lươn bỗng biến thành rắn, dài mấy thước. Đứa con xem lại, những con lươn khác cũng đều hóa thành rắn; hóa thành rắn xong, chúng đều bỏ đi. Đứa con ấy mắc bệnh một ngày rồi chết. Cả nhà bảy người, trong vòng một tháng nối tiếp nhau chết sạch.

(nhạc)

Lữ Ngũ ở huyện Tiền Đường thích ăn cá chạch, cá chình, nhưng cá chạch rất khó chết, hắn thường bỏ cá chạch vào hộc chứa, ngâm chúng trong muối và dấm, cho đến khi cá ngắc ngoải mới giết mổ đem nướng. Hắn nói [làm kiểu đó] muối và

¹ Thiên Bảo (724-756) là niên hiệu thứ ba và là niên hiệu cuối cùng của Đường Huyền Tông (tức là Đường Minh Hoàng). Đường Minh Hoàng có ba niên hiệu là Tiên Thiên, Khai Nguyên, và Thiên Bảo.

giảm ngấm tận xương, thịt cá sẽ ngon béo. Về sau, hấn bị bệnh nóng bức, khô khao, luôn mong tưởng được uống dầm pha muối, đòi [người nhà] đem đến. Khi cho uống, lại nói “nướng vàng rồi, vàng ươm rồi, hãy lật qua xem nào”, người nhà bèn lật thân thể hấn lại. Suốt ngày đêm, hấn kêu gào cả trăm lần như thế. Thịt rữa, ruột vỡ ra mà chết.

(nhạc)

Triệu Bích ở Tứ Châu mộng thấy bà vợ đã mất nói:

- Em thuở còn sống giết hại sanh mạng loài vật, thích nhất là món cua ướp rượu, giết cua thật nhiều. Sau khi chết, Diêm Vương bắt em chạy qua núi cua, bị lũ cua kẹp mắt, khắp thân tuôn máu, ngày đêm chịu khổ. Xin hãy vì em chép bảy quyển kinh Kim Cang. Nhờ vào công năng của Bát Nhã, sẽ dẹp tan nỗi khổ địa ngục.

Triệu Bích ưng thuận. Chép kinh xong, lại mộng thấy vợ nói:

- Em đã nhờ vào công đức chép kinh mà được thăng lên cõi trời.

(nhạc)

Từ Tăng Bảo sống bằng nghề câu ếch. Khi giết ếch, bèn chặt đầu nó trước. Ếch đã bị chặt làm hai khúc, [phần đầu] vẫn còn cắn cỏ, động đậy, hồi lâu mới chết. Lúc hai mươi sáu tuổi, hấn bỗng chết, khi còn chưa liệm, thân thể hấn từ thất lưng trở xuống bỗng đứt làm hai, giống như hình dáng con ếch bị chặt [làm hai khúc] vậy.

(nhạc)

Từ Tùng mua loài ốc nước ngọt, sai tôi tớ đem thả. Gã đầy tớ bèn đem nấu ăn, bỗng khắp thân hắn mọc ghẻ chẳng khác gì mắt ốc, đau đớn chẳng thể chịu đựng nổi. Từ Tùng căn vặn, biết được sự thật, dạy gã ta hãy cầm cổ quần áo để mua những con vật đem phóng sanh, sám hối tội lỗi, [gã đầy tớ] bèn được lành bệnh.

(nhạc)

Họ Hàn ở Thái Châu thuở nhỏ giết lợn, bỗng tự nấu cả trăm nồi nước sôi, đổ đầy cái chậu lớn mà hắn chuyên dùng để mổ lợn. Hắn cởi áo nhảy vào đó tắm, vợ ngăn cản không được. Hắn lăn lộn trong bồn, da thịt chín nát ra, chẳng biết đau đớn. Lại còn tự vặt tóc, bảo:

- Cái sỏ lợn này hãy còn lông chưa làm sạch, người ta sẽ chẳng mua

Rồi chết ngay.

(nhạc)

Thời Đường, ở phía Tây của Trường An có một cô dâu mới kết hôn, sanh được một trai vừa mới đầy tháng. Họ hàng tụ họp ăn mừng, mua một con dê về sắp giết. Dê hướng về gã đồ tể quỳ lạy, gã đồ tể kinh hãi báo với chủ nhà. Họ chẳng nghĩ đó là chuyện lạ, bèn giết chết. Sản phụ ẵm con xem nấu nướng, bỗng cái nồi tự vỡ, nước sôi tung tóe, tro, lửa bắn thẳng vào họ, mẹ lẫn con đều chết.

(nhạc)

Trương Dịch Chi muốn ăn món ruột ngựa, [bèn sai người] khoét hông ngựa lấy ruột. Rất lâu sau, con ngựa mới chết. Em hắn là Trương Xương Tông đem con lừa sống giam trong một căn phòng nhỏ, đốt lò than [giữa phòng], đặt nước

pha ngũ vị hương trong phòng. Lửa [tránh nóng] chạy vòng quanh lò, hễ khát bèn uống nước. Nước hết, lửa cháy mạnh thêm, [con lửa] trong ngoài đều chín như, rụng lông, đẫm máu mà chết, thê thảm khôn kể xiết! Về sau, [hai anh em bọn chúng] đều bị giết, dân chúng băm vụn [xác chúng], ngay lập tức đều chẳng còn gì nữa!

(nhạc)

Có nho sĩ học đã thành tài mà cứ lận đận mãi chẳng đỗ đạt, bèn cầu đảo đức Văn Xương:

- Nếu con đỗ khoa thi Hương, con sẽ mổ nai cúng tế.

Không lâu sau, hấn bèn thi đỗ. Đã hoàn nguyện, [lại khấn]:

- Nếu con đỗ khóa thi do bộ Lễ² tổ chức, lại cúng hai con nai.

Hấn chưa đỗ đạt mà đã chết! Ôi! Giết nai để cầu lộc cho chính mình, há người an lòng ư? Những kẻ sát sanh để cầu nguyện, hãy nhìn vào đó mà suy nghĩ!

(nhạc)

Một gã học trò ở Tân An vào Hoàng Sơn đọc sách, luôn thích bắt khỉ để ăn. Về sau, vợ gã sanh nở rất khó, rốt cuộc đẻ ra một con khỉ!

² Nguyên văn “*thượng Xuân Quan*” (上春官): Đồi Đường, dưới thời Vũ Tắc Thiên, bà ta đã đổi bộ Lễ thành Xuân Quan. Do vậy, về sau thường gọi bộ Lễ là Xuân Quan. Trước khi có bộ Học, bộ Lễ tổ chức các kỳ thi Hội và thi Đình; do vậy, dân chúng quen gọi đậu khóa thi Hội do bộ Lễ tổ chức là “*thượng Xuân Quan*”.

(nhạc)

Một gã đồ tể ở Trừ Châu thường mổ trâu, bảo con:

- Hãy xem cách bổ dùng đao,

Muốn cho con trai nối nghiệp. Một hôm cha nó đang ngủ, đưa con tưởng cha là trâu, cầm đao giết chết, chặt rụng đầu bổ. Mọi người kinh hãi hỏi han, đưa con trả lời:

- Cháu thấy đó là con trâu, chẳng thấy là bố. Bố thường dạy cháu giết trâu, nay thấy con trâu đang ngủ bèn thử dùng cách mổ xẻ ấy!

(nhạc)

Cha con Hoa Hài Tử ở Trần Giang mổ trâu, bỗng ngã lăn đùng ra đất, rống lên như trâu. Họ nằm bệnh hơn một tháng, trên trán mọc ra hai cái sừng bằng thịt dài cỡ cả tấc. Khi họ chết, người ta ngửi thấy mùi như xác trâu chết!

(nhạc)

Mao Huệ ở Trần Giang chết đột ngột. Quan côi âm nói:

- Cha ngươi thích ăn thịt bò, tội ác sâu nặng, sẽ chịu trăm ngàn khổ báo trong địa ngục. Ngươi tuổi thọ chưa hết, đáng nên bị trách phạt trước.

[Quý sứ] bèn khoét hai mắt [của Mao Huệ], quất mấy chục roi sắt rồi mới thả về. Lúc sắp trở về, quan côi âm nói:

- Đời này ngươi không phạm tội ác lớn, hãy còn hai mươi một năm tuổi thọ. Nhưng cha ngươi tội nặng, ngươi trở về hãy nói lại, hãy gấp kiêng thịt trâu bò, may ra còn sống thêm ít lâu. Nếu ngươi có thể khuyên kẻ khác đừng ăn, sẽ được tăng thêm tuổi thọ.

Đến khi [Mao Huệ] tỉnh lại, hai mắt hết sức đau đớn, hai chân đều sưng phù, bèn kiêng ăn [thịt trâu bò], và thuật lại chuyện ấy để khuyên kẻ khác.

(nhạc)

Viên quan Tư Lý ở Ngô Quận chết đột ngột rồi sống lại, vội mời Thái Thú và các bạn đồng僚 tới. Ông ta ở trên giường, dập đầu thưa:

- Tôi tới âm phủ, xin tha mạng hết sức tha thiết, [cõi âm] hạn định cho tôi trong vòng ba ngày phải khuyên một ngàn người không ăn thịt trâu bò thì mới được sống tiếp. Nay tôi khẩn cầu các vị, hãy vì tôi khuyên khắp dân chúng.

Mọi người tưởng là bịa chuyện, giả vờ ưng thuận. Ba ngày sau, quan Tư Lý lại chết, mọi người mới kinh hãi, cùng nhau kiêng giữ chuyện ấy. Lại tạo một quyển sổ để khuyên dân chúng đều ghi tên họ vào đó, trong một ngày [ghi danh] được mấy ngàn người, liền ngửa mặt lên trời [tấu trình], đốt đi.

Bỗng có người báo quan Tư Lý đã sống lại. Đến hỏi, ông ta đáp:

- Tôi lại bị sứ giả bắt đi. Vị đứng đầu cõi âm giận dữ, quở trách. Bỗng có một vị thần cầm một quyển sổ tới, nói là bản ghi tên họ của những người kiêng ăn thịt trâu bò. Vị chủ cõi âm mở ra xem, hết sức vui mừng, bảo: “Không chỉ là được sống lại, mà còn tăng thọ bảy mươi hai năm. Thái Thú và mọi người đều hưởng phước vô lượng”.

(nhạc)

Quản Sư Nhân lúc trẻ vào canh năm ngày Nguyên Đán gặp mấy con quỷ, liền quát hỏi, họ đáp:

- Chúng tôi là quỷ làm sai dịch, nay đi công vụ trong nhân gian.

Sư Nhân hỏi:

- Nhà ta có tên trong [danh sách bị cỡi âm bắt] hay không?

Họ đáp:

- Do không ăn thịt trâu bò nên được miễn!

(nhạc)

Trạch Tiết tuổi đã năm mươi, không có con, cầu đảo Quán Âm hết sức kiên thành. Vợ ông vừa mới cần thai, mộng thấy Đại Sĩ trao cho một đứa con. Vợ muốn ẵm lấy, nhưng có một con bò ngăn cách, không ẵm được. Con đã sanh ra, nhưng chẳng nuôi được. Trạch Tiết nói:

- Ta rất ham ăn thịt bò, cho nên mắc quả báo này.

Cả nhà bèn thề kiêng ăn, [vợ ông ta] lại nằm mộng giống như cũ, nhưng bà vợ ôm được đứa con. Con sanh ra bèn nuôi tới khôn lớn.

(nhạc)

Từ Thức từ tâm chẳng giết, rất ghét mổ trâu. Ông làm quan, hễ trấn nhậm nơi đâu, ắt cấm ngặt [mổ trâu bò]. Về sau, ông làm quan đến chức Thượng Thư.

(nhạc)

Gã đồ tể họ Cố ở Dư Diêu sắp mổ một con trâu. Con nghé thừa lúc không có ai, bèn ngậm dao giấu trong tro. Họ Cố tìm được dao, biết là do con nghé giấu, tức giận muốn giết

luôn nó. Cụ phong quân³ Thạch Tuyền trông thấy bèn đổi bằng mấy thạch gạo, chúng mới khỏi chết. Năm ấy, con trai cụ đậu cao, làm quan đến chức Đại Trung Thừa⁴.

(nhạc)

Gã họ Châu nọ ở Dur Diêu sống bằng nghề giết chó. Về sau, hắn bị hỏa hoạn, đã chạy thoát ra, lại xông vào, bị lửa thiêu. [Người cứu hắn] vội thả hắn xuống nước, da nứt cong lên, lòi thịt ra, rớt cuộc [trông như] một con chó vừa mới bị lột da, đau đớn chạy cuồng lên quanh thành, sủa oăng oăng. Chạy một vòng rồi mới chết. Vợ và con dâu đều bị lửa thiêu rụi.

(nhạc)

Vùng Tần Lũng có một người dân thích ăn thịt chó. Một hôm, hắn nấu thịt chó, sắp chín, thấy trên da chó có chữ [giống hệt] như những chữ đã xăm trên cánh tay trái của cha hắn. Khi ấy, cha hắn đã chết mười hai năm rồi! Cả nhà đau đớn, khóc lóc, bèn kiêng hắn [thịt chó].

(nhạc)

Lý Thiệu ở Tây Thục thích ăn thịt chó, giết chó không thể đếm xiết. Hắn từng nuôi một con chó đen. Một hôm, Lý Thiệu trở về đang say, chó chạy ra sủa mừng. Lý Thiệu tức giận, vung búa chém chó, nhằm đúng lúc đưa con từ bên trong chạy ra, trúng phải búa chết tươi. Cả nhà khóc òa. Tìm chó,

³ Phong quân (封君): Do con cháu đỗ đạt vinh hiển, tổ phụ được vua phong tước thì vị được phong ấy sẽ được gọi là “*phong quân*”.

⁴ Theo nghĩa gốc, chức quan này có nhiệm vụ tiếp nhận các bản tấu trình của hàng công khanh, phân loại để trình báo thượng cấp, kiêm nhiệm vụ đàn hặc. Đến thời Minh - Thanh, danh xưng này dùng để gọi quan Tuần Phủ.

chẳng biết nó đã chạy đâu mất. Lý Thiệu nhiễm bệnh, tru lên như chó mà chết.

(nhạc)

Nguyên Đế (tức là Huyền Thiên Thượng Đế) nói:

- Trâu chính là nguyên tinh của Huyền Vũ⁵ trên trời, là nguyên khí của Thái Lao⁶ dưới đất. Nếu chẳng nhằm tế giao⁷ sẽ không dám dùng, chẳng phải là thiên thần, sẽ chẳng dám hâm hưởng⁸. Hình dáng của nó được liệt vào [hình dạng của] tinh tú⁹ trên bầu trời, sức mạnh của nó khiến cho đất được lợi, có công với đời, chẳng gây hại cho dân. Kẻ giết nó sẽ bị phép nước trừng phạt. Kẻ ăn thịt nó, sẽ mắc họa khiên trong cõi âm. Trong chữ Lao (牢, tức là nhà tù) có chữ Ngưu (牛, tức là trâu

⁵ Huyền Vũ (玄武) là danh xưng để gọi chung bảy tinh tòa thuộc phương Bắc trong Nhị Thập Bát Tú, bao gồm các tinh tòa Đẩu, Ngưu, Nữ, Hư, Ngụy, Thất, Bích. Cổ nhân nói bảy tinh tòa ấy hợp thành hình dáng giống như con rùa đen (Huyền Vũ), nên gọi như thế.

⁶ Thái Lao (太牢) là đại tế theo điển lễ thời cổ. Trong lễ tế ấy, dùng ba con vật là trâu (hoặc bò), dê, lợn. Có khi chỉ dùng trâu để tế mà cũng gọi là Thái Lao. Sách Đại Đới Lễ Ký chép: “Chư hầu chi tế, ngưu viết Thái Lao” (Chư hầu tế lễ, dùng trâu [làm cỗ cúng] thì gọi là Thái Lao).

⁷ Tế giao (郊祀, giao tự): Là lễ tế trời đất. Nam Giao (phía Nam hoàng thành) là nơi đặt đàn tế trời, Bắc Giao là nơi tế đất.

⁸ Hâm hưởng (歆饗): Quỷ thần hưởng thụ mùi của đồ cúng tế thì gọi là “hâm hưởng”.

⁹ Tức là tòa sao Ngưu trong Nhị Thập Bát Tú, phần Thiên Văn Chí trong Tổng Sử chép: “Ngưu tú lục tinh, thiên chi quan lương” (sao Ngưu gồm sáu ngôi, là then chốt trong cõi trời).

hoặc bò). Trong chữ Ngục (獄) có chữ Khuyển (犬, tức là chó). Chẳng ăn thịt chó, thịt trâu bò, ắt sẽ vĩnh viễn tránh khỏi lao ngục. Trên núi Thái Ất¹⁰ và Lao Sơn¹¹ có hình dáng thật sự của trâu. Kẻ ăn thịt trâu bò [trong vòng] ba ngày sẽ bị ma thần nhiếp tinh. Kiêng thịt trâu bò ba ngày thì gọi là “*lên đến Ngọc Thanh*”¹². Trâu bò ăn trăm loại cỏ, chẳng gây hại gì cho con người. Con người ăn trăm vật, hãy nên kiêng thịt chó, thịt trâu!

Trong các tội của đời người, sát sanh nặng nhất, mà trong các tội sát sanh, giết trâu tội nặng nhất. Tội của người ăn [thịt trâu bò] bằng với kẻ giết chúng.

Tiêu Đông Bạch nói:

- Ta khuyên người đời đừng ăn thịt trâu bò. Chúng dốc sức phục vụ cây cỏ, đâm ra bị giết chóc. Những thứ quý vị ăn

¹⁰ Thái Ất (太乙) chính là núi Chung Nam Sơn, nằm ở phía nam thành phố Tây An (Trường An) tỉnh Thiểm Tây. Đây là quả núi chính của rặng Tần Lĩnh, được coi là thánh địa của Đạo Giáo. Tương truyền, Chung Ly Quyền, Lữ Động Tân, Lưu Hải Thiềm, và Vương Trùng Dương (sáng tổ của Toàn Chân Giáo) đều tu tập tại núi này.

¹¹ Lao Sơn (牢山) thuộc thành phố Thanh Đảo, tỉnh Sơn Đông. Núi này còn có tên là Phụ Đường hoặc Ngao Sơn, cũng là một ngọn núi nổi danh của Đạo Giáo.

¹² Theo giáo nghĩa của Đạo Giáo, Ngọc Thanh (玉清) là một cảnh trong Tam Thanh của Đạo Giáo (Thái Thanh Cảnh Đại Xích Thiên, Thượng Thanh Cảnh Vũ Dư Thiên, và Ngọc Thanh Cảnh Thanh Vi Thiên). Ngọc Thanh là nơi cư ngụ của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thượng Thanh là nơi cư ngụ của Linh Bảo Thiên Tôn, còn Thái Thanh là nơi cư ngụ của Đạo Đức Thiên Tôn (tức Thái Thượng Lão Quân, tức Lão Tử).

do đâu mà có, sao nữ lòng nấu nướng, buôn bán [thịt chúng nó]?

Lại nói:

- [Trâu đã bị] lột da, xẻ thịt, hai mắt còn mở trừng trừng. Há nó trừng mắt nhìn sông? Nó nhìn quý vị xoay vần, có thể giữ đến khi nào sẽ chẳng biến thành nghé.

Đọc lời ấy khiến cho tâm người ta xót xa, kinh sợ buốt xương, ăn vào chẳng nuốt xuống nổi! Huống hồ chuyện báo ứng do giết, ăn, rành rành chẳng sai chạy. Sao lại tham đắm miếng thịt be bé ấy để rồi chuốc lấy phiền lụy?

Còn như chó có công, có nghĩa, chẳng gây hại cho con người; giết chúng để ăn là tội lớn nhất. Nay thì không chỉ hạng bình dân tham xơi [thịt chó], ngay những kẻ có học, đỗ đạt, cũng thường coi chuyện này (ăn thịt chó) như một hành động hào sảng, gọi hoa mỹ là “địa dương” (地羊, tức là dê đất). Có sao đọc sách hiểu lý mà tâm tới đến mức ấy?

Tổng Giác nói: “*Nay ta chẳng thống thiết trừ bỏ [tập khí xấu hèn ấy], đời sau ta cũng có đuôi!*”

Ngu ý cho rằng chẳng cần chờ đến đời sau. Thử xem những kẻ giết mổ, ăn thịt chúng nó trong hiện thời, hễ họ vào chợ, lũ chó xúm lại sủa là vì lẽ nào? Chắc là hình trạng kẻ ấy đã biến đổi trước rồi!

Nhưng bọn ta chỉ kiêng dè nơi một thân, một nhà ta, công sẽ hữu hạn. Sao bằng làm một quyền sở kết duyên, thường luôn cầm theo, hễ bản thân đến chỗ nào, [cũng đều] mềm mỏng khuyên lơn, giáo hóa, khiến cho người ta vĩnh viễn kiêng dứt, há chẳng phải là hết sức mau chóng ư?

Lại nữa, người mộ duyên xin tài vật của kẻ khác, gặp người có tín tâm, họ sẽ phần nhiều thí xả; nay chỉ cầu người ta chẳng giết sanh mạng, chẳng ăn thịt trâu bò, họ chưa từng tốn kém một đồng, một hạt gạo mà đạt được phước đức khó thể so sánh, tính đếm! Phàm những ai có cùng một tấm lòng với ta, há có ai chẳng thuận theo?

Tôi tuy chẳng lãnh lợi, dám đứng ra làm tiên phong. Sách Cấm Ưng Lục đã chép: “*Kẻ khuyên một trăm người chẳng ăn thịt trâu bò, sẽ tặng thọ một kỷ (tức là mười hai năm)*”. Chuyện này lại chứng tỏ hiệu nghiệm to lớn [của việc kiêng ăn thịt trâu bò vậy].

Trong lời chú giải này, riêng đối với trâu và chó là đã riêng chú giải tường tận. Tuy những câu chuyện [quả báo] do giết, mổ chim, cá, các loài gia súc có ghi đầy đủ, nhưng lời huấn thị, răn nhắc sơ lược. Hãy nên vận dụng tâm từ đối với muôn vật. Tham khảo phần chú thích dành cho câu “*côn trùng, thảo mộc, nhân tác tàn hại, xạ phi trực tẩu*” (Nghĩa là: tàn nhân làm hại các loài côn trùng, thảo mộc, bắn loài đang bay, đuổi bắt loài đang chạy), sẽ tự hiểu rõ tường tận vậy!

Vâng ạ, thời gian đã hết, bài hôm nay chúng ta sẽ kết thúc ở đây.

(nhạc)

Chúc bạn:

*Không làm các việc ác
Mỗi năm được bình an
Siêng làm các việc lành
Năm nào cũng như ý!*

Website: www.duongdenhanhphuc.vn

Kênh Youtube: duongdenhanhphuc

*Hoan nghênh mọi hình thức ấn tống, sao chép, copy, công
đức vô lượng!*